

POP

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

Rock'n'Sport

Hard'n'Heavy
de la A la Z
Bill Wyman
(ultimul episod)
Topuri din lume
Cronica discotecilor
Skuhavy...
"Superman"
Flash news
anul I, nr.13, 1991

Joe Perry
AEROSMITH

de toate

● CINE ÎȘI MAI AMINTEȘTE de filmul „A Song to Remember” din 1945 cu Merle Oberon și Cornel Wilde despre nonconformista scriitoare George Sand și Frederich Chopin, e surprins de noua versiune cinematografică a legăturii dintre cei doi, intitulată „Impromptu” și regizată de James Lapine. „Ceea ce am dorit a fost să trezesc la viață aceste caractere”, mărturisește regizorul debutant care are ca interpret pentru filmul său pe Judy Davis („A Passage to India” și „My Brilliant Career”) în rolul campioanei ideilor liberale — George Sand și pe Hugh Grant în rolul unuia dintre cei mai pasionați compozitori — Fr. Chopin. (L. Comșa).

„UNII ZIC că întotdeauna este mai bine să cistigi ușor. Alții spun că meciurile grele te ajută să-ți intri în mină pen-

tru turneu. Eu cred că e bine să supraviețuiești. Nu contează cum...”. André Agassi, după difi- cila sa victorie contra lui Gustafsson la Key Biscayne.

LARA FLYNN BOYLE e o nouă speranță a star-sistemului american. După rolul interpretat în tulburătorul seri 1 de televiziune semnat de David Lynch — „Twin Peaks” și care a stîr- nit mult zgomot și interes, Clint Eastwood a distribuit-o în noul său film „The Rookie”. „East- wood și Lynch sînt foarte pu- ternici cînd lucrează cu actorii și cu toate acestea gentili și sinceri” — declară ea. Tînăra actriță, de numai 21 de ani, speră că într-o zi va avea bucu- ria să interpreteze un rol ca cel jucat de Jessica Lange în „Frances”. (L. Comșa).

POP
Rock'n Sport

Supliment editat
de „Presa liberă”
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național”
Tiparul executat
de Combinatul
Poligrafic București

INTOARCEREA LUI BOY GEORGE. George O'Dowd, a- lias Boy George, revine cu un album care i se potrivește: ne- bun și inventiv. Artist al ma- chiajului, care afișează acum o privire ceva mai cumințe, dar tot narcisistă a reușit un stră-

lucit exercițiu de stil, ceva sen- timentalo-disco-soul-house etc., care astrează de la canțone- tă la melopee delirantă tre- cînd prin baladă sentimentalo- lacrimogenă și disco bine frapat. Titlul acestui cock'ail pentru dans este „The Martryn Mantra”. (M.S.).

PRODUCĂTORII Cecchi Gori vor finanța un film biografic despre Enzo Ferrari care va fi regizat de americanul Sydney Pollack. Primele tentative au fost deja concretizate de o serie de incursiuni de documentare, favorizate de prezența regizoru- lui în Italia pentru premiera ul- timului său film „Havana”. (L. Comșa).

AU LUAT SFÎRȘIT filmările la „Rossini, Rossini” de Mario Monicelli. În rolul lui Rossini bătrîn — Philippe Noiret și Ser- gio Castellitto în cel al lui Ros- sini tînăr. Pe generic mai apar Jacqueline Bisset — în rolul primei soții spaniole a compozi- torului, Sabine Azema, Paolo

Villaggio. Assemuta Serna și Luciano Pavarotti. Costul fil- mului s-a ridicat la 15 miliarde de lire. (L. Comșa).

● **SERGE GAINSBORG** (compozitorul unei melodii ce- lebre cu oțiva ani în urmă „Je t'aime, moi non plus”), a reali- zat filmul „Amantul necunos- cut” ecranizare după George Simenon. Acțiunea filmului se desfășoară în Africa și consti- tuie o puternică și intensă po- veste de dragoste a cărei pro- tagonistă e actrița germană Barbara Sukova alături de fran- cezul Frank Huster. Muzica fil- mului o semnează tot Serge Gainsbourg. (L. Comșa).

● **CONFORM „GHIDULUI** ACTORILOR DE FILM”, în A- merica doar 29,1 la sută dintre rolurile filmelor artistice au fost interpretate de femei în 1989. „Dacă lucrurile merg în continuare astfel, prin anul 2000, femeile vor reprezenta doar 13 la sută din roluri. Și în următorii douăzeci de ani vom fi eliminate cu totul din filme”, demonștra Meryl Streep la o conferință a femeilor. „Sînt foarte puține scenarii bune pen- tru bărbați, femei sau... cîini” declara cu altă ocazie Jodie Foster (Oscar pentru „The Ac-

cused”). „Rolurile pentru femei sînt rar scrise ca pentru ființe umane”, continuă ea. „Ele sînt întotdeauna pe locul doi: sora cuiva, fiica cuiva. Eroul tre- buie să salveze pe cineva!”. Cu toate acestea Jodie Foster nu se poate plînge de inactivitate. După succesul filmului „The Silence Of The Lamb” — un thriller aspru despre o femeie ce se străduiește să-și tînă e- chilibru deși e înconjurată de crime, în prezent ea își încearcă norocul ca regizoare realizînd filmul „Little Man Tate”. (L. Comșa).

IN 1990 au fost sechestrate în S.U.A. 130 062 de video-casete ilegale (de două ori mai mult față de 1989) a căror valoare e de 11,7 milioane de dolari. Lupta împotriva pirateriei, condusă de MPAA, e din ce în ce mai dificilă în S.U.A. datorită creș- terii numărului de laboratoare ilegale și a numărului celor im- plicati în această afacere. (L. Comșa).

IN ANGLIA surpriza vinză- rilor pentru homevideo a fost oferită în săptămînile ce au precedat Crăciunul, de crește- rea neașteptată a vinzării fil- mului de desen animat „Doam- na și vagabondul” (300 000 de casete). (L. Comșa).

REGIZORUL japonez Nagisa Oshima (premiu la Cannes pen- tru „Imperiul simțurilor”), după mai mulți ani de inactivitate va regiza un film-colos ancorat în anii de aur ai epocii filmului mut, dedicat unor idoli ai publi- cului din epocă: Rudolf Valen- tino și japezoza Seshu Hayaka- wa. Filmul va fi realizat în Ita- lia, Japonia și Statele Unite și conform intențiilor lui Oshima va fi o istorie fidelă realității și irealității star-sistemului. Pen- tru rolul lui Valentino autorul filmului intenționează să recurgă la un actor neprofesio- nist. (L. Comșa).

RICHARD LA SOARE. Două milioane de dolari! Aceasta-i suma cheltuiții de Angelica Huston pentru a cumpăra vila lui Richard Chamberlain, la Hollywood. Actorul se gîndește să utilizeze acești bani pentru a restaura casa pe care a cum- părat-o în Hawai și unde de acum înainte va trăi și (poate) va munci. Sub cocotieri? (M.S.).

LA PRIMUL AS realizat de elvețianul Marc Rosset în par- tida cu Patrick McEnroe min- gea a avut viteza de 212 km/oră. Elvețianul îmbunătățește recor- dului stabilit de Guy Forjet pe Wembley, în sală, în noiembrie trecut (204 km/oră). (C.T.).

UNSPREZECE FILME ȘI NOUA COPII! „Alice” este ul- timul bebe cinematografic și cel de-al unsprezecelea film al cu- plului Mia Farrow și Woody Allen. Ei s-au întîlnit în 1980, s-au căsătorit și... familia s-a mărit. După unsprezece ani bi- lanțul este următorul: Mia avea deja trei copii născuți din căsă- toria cu André Previn și trei copii adoptați, apoi au mai a- doptat împreună încă doi copii, iar în 1987 s-a născut fiul lor Stachel. Woody nu se gîndise vreodată să fie tată, dar are „o mare admirație pentru Mia, care își duce viața cu același bun simț”. La rîndul ei Mia este de părere că „să lucrezi cu Woody

este cea mai frumoasă aven- tură la care poate visa vre- comediantă”. (M.S.).

DE REȚINUT CÎND S-AU NĂSCUT

- 24 aprilie — Barbra Streisand (1942), Doug Clifford (baterist la Cruedance Clearwater Re- vival-1945), Stu Cook (basist la aceeași formație — 1945), Glen Cornick (bass la Jethro Tull — 1947).
- 25 aprilie — Ella Fitzgerald (1918), Albert King (1923), Bjorn Ulvaeus (ABBA) (1945), Steve Ferrone (tobe, Average White Band) (1950).
- 26 aprilie — Gary Wright (solist vocal la Spooky Tooth) — 1943, Pete Ham (chitară solo și keyboards la Badfinger) — 1947.
- 27 aprilie — Paul „Ace” Freh- ley (Kiss, chitară solo și voce) — 1951.
- 29 aprilie — Duke Ellington — 1899.
- 30 aprilie — Bobby Vee — 1943.
- 1 mai — Judy Collins — 1939, Rita Coolidge — 1945.

SILA VĂDUVA

US-JAZZ FESTIVAL

Festivalul sponsorizat de Japanese Victor Corp. (JVC) va avea loc între 21 și 29 iunie a.c. După aproape 40 de ani de la debut, ma- nifestarea va avea o nouă structură promovînd tînerile talente alături de marile ve- dete ale genului. Wynton Marsalis figurează printre invitații noii generații iar Miles Davis, B. B. King și Mel Torme la consacrați. Va avea loc o seară în memoria solistei Sarah Vaughan la care vor participa Roberta Flack, Dizzy Gillespie, Shirley Horn, Carmen McRae, Joe Williams.

Prima ediție a festivalului a avut loc în 1954 la New- port iar din 1972 s-a „mutat” la New York.

Abonamente

Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămîni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3,25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de infor- mare din 11.02.1991”. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

de toate

Este cel care, în 1986, l-a înlocuit la Black Sabbath pe solistul Glenn Hughes. La înregistrarea LP-ului „The Eternal Idol”, Ray părăsise deja trupa. A colaborat apoi cu John Skyes, cu formația Savatage la înregistrarea albumului „The Hall Of The Mountain King”, dar adevăratul său debut ca solist se produce pe „Dream Runner”, al doilea LP „Phenomena”, pe care poate fi auzit în patru piese.

Cine este Ray Gillen? S-a născut la 12 mai 1960, la New York. De foarte mic Ray era pasionat de muzică, dar în cariera muzicală pășeste de-abia la 19 ani, când îl întâlnește pe ex-bateristul de la Rainbow, Bobby Rondinelli, care îl cooptează în trupa lui. Apoi i se propune să-l înlocuiască pe Glenn Hughes, care avea probleme cu vocea, iar ironia soartei face ca după un timp, cei doi soliști să colaboreze la realizarea LP-ului „Dream Runner”. Iată ce declară Ray:

Reporter: Ce ai simțit când l-ai înlocuit pe Glenn Hughes în studio?

Ray: Nu mi-a picat prea bine. Îl mai întâlnisem pe vremea când se afla încă la Black Sabbath, dar nu schimbam nici un cuvânt cu el. Apoi a părăsit trupa și eu l-am luat locul. A fost într-adevăr ciudat să-l reintilnesc într-o asemenea conjunctură. Îl întrebam înainte pe Tom Galley, dacă pe Glenn îl deranjează prezența mea. M-a asigurat că nu. Când m-a văzut în studio, Glenn a venit la mine și mi-a strins mâna. Colaborarea noastră a fost excepțională. Îți poți imagina ce ușurat m-am simțit.

Reporter: Cum a fost perioada petrecută la Black Sabbath?

Ray: Am intrat în formație pentru a-mi face un nume. Nu am fost fair părăsind trupa lui Rondinelli, dar o asemenea șansă nu îți se oferă de două ori în viață. Am pornit în turneu cu Black Sabbath, urmând apoi să înregistram „The Eternal Idol”.

Cea mai potrivită mi se pare creația colectivă, nu să mă retrag undeva cu chitaristul și să compunem singuri piesele. Dar atunci a ieșit cu totul altfel decât mi-am imaginat. Am închiriat un studio și ne-am hotărât să ne apucăm împreună de lucru: Toni, bateristul Eric Singer, basistul Dan Spitz și cu mine. Astfel s-au născut primele piese. Apoi Dave ne-a părăsit și în locul lui a venit Bob Daisley, pe care îl consider un compozitor de mare talent. Atmosfera dintre membrii formației a fost grozavă, până când Toni a adus un manager al cărui nume nu vreau să-l amintesc aici. Din acel moment nimic nu a mai fost ca înainte. El ne-a îndepărtat de Toni și în afară de aceasta, aveam mereu discuții cu el când era vorba de plăți. Eric și Bob nu mai primiseră de multă vreme banii care li se cuveneau și astfel au apărut tensiuni în cadrul formației. Într-o zi, Eric mi-a telefonat și mi-a spus că va pleca în turneu cu Garry Moore, iar la scurt timp ne-a părăsit și Bob Daisley. Le-am dat dreptate. Mai rămăsesem eu și Toni. Nu ar fi drept să-l învinuiesc pe Toni — cu el se lucrează foarte bine și este un chitarist de excepție. Mi-a lăsat deplină libertate de creație, dar manager-ul a stricat din nou totul. Terminasem deja solo-urile de pe album și eram foarte mandru de rezultat.

Reporter: Am auzit că probleme ai avut și cu producătorul Jeff Glixman.

Ray: Jeff este un producător bun, dar eu personal nu am putut lucra cu el. De aceea am solicitat un altul pentru înregistrarea solo-urilor. În perioada aceea eram cumplit de nervos și mă simțeam permanent frustrat — l-am spus deci manager-ului că voi părăsi formația și pretind să ștergă de pe toate benzile pasajele cu vocea mea. Banii conveniți nu i-am primit nici până în ziua de astăzi.

Reporter: Ești convins că au șters într-adevăr toate pasajele cu vocea ta?

Ray: Pe una din benzi mi s-a părut că-mi recunosc la un moment dat vocea, dar nu pot afirma cu certitudine acest lucru. Oricum, nu m-ar mira, pentru că solo-urile mele au fost realmente bune.

Reporter: Nu îți se pare că

RAY GILLEN

Toni Iommi trăiește încă în anul '70?

Ray: Toni compune piese extraordinare, dar permanent este cu cițiva pași în urma prezentului. Prea mult se gîndește la trecut.

Reporter: Ar trebui să știe însă că publicul nu mai este cel de altă dată.

Ray: Asta așa e. Paradoxal, „The Eternal Idol” a ieșit un album modern, cu tonalități proaspete, foarte actuale, deși poartă inconfundabilă amprentă Black Sabbath.

Reporter: Când te aud vorbind astfel, am impresia că pentru tine Black Sabbath nu este un capitol încheiat.

Ray: Faptul că am părăsit trupa, nu înseamnă că o voi denigra vreodată. Am învățat multe în perioada cât am cîntat cu ei și încă înseamnă foarte mult pentru mine.

Reporter: Nu regreti că debutul tău discografic au fost cele patru piese de pe „Dream Runner”?

Ray: Nu. Bineînțeles că regret plecarea de la Black Sabbath, dar acolo nu mai aveam nici un viitor. Am încredere în calitățile mele de solist și sint sigur că o dată și-o dată voi reuși să realizez un album propriu.

Reporter: Să înțeleg că nu vei mai colabora cu Blue Murder, formația lui John Skyes?

Ray: Mi-a fost teamă că va fi comparată cu Whitesnake (Tom Galley spunea că ar vrea ca Ray să cînte ca David Coverdale — n. rep.) Nu vreau să fiu asemănat cu nici un alt solist — am suficientă personalitate artistică și cred că aș putea să mi-o exprim printr-o formație proprie. Oamenii trebuie să știe că sint Ray Gillen și nu un oarecare solist care a cîntat cu Black Sabbath și cu cițiva foști membri de la Whitesnake.

Reporter: Este adevărat că John Skyes dorea să cînte ca David Coverdale? Și încă ceva: cum privește John succesul de care se bucură Whitesnake?

Ray: Multe din piesele de pe L.P.-ul Whitesnake îi aparțin lui John, iar succesul se datorează și acestora, deci se bucură și el de răsunetul pe care îl au. În ceea ce privește prima întrebare — nu cred că a dorit vreodată să-l imit pe Coverdale. Dar acest lucru nu mă mai interesează, pentru că — așa cum îți spuneam — încerc să-mi alcătuiesc formația mea. Intenționez să merg la New York pentru a alege muzicienii potriviți. S-ar putea să-l întreb pe Bobby Rondinelli, dacă nu vrea să colaboreze cu mine — ar fi bateristul ideal. Cunoșc mulți oameni care au încredere în mine și acest aspect este foarte important. Oricum, trupa mea va fi foarte democratică — și nu merge, o știu din proprie experiență.

Reporter: Cele patru piese de pe „Dream Runner” au constituit un început optim pentru cariera ta, nu? Din cîte îmi amintesc, piesele heavy de pe acest album vă aparțin ție și lui John Skyes.

Ray: Așa este. Iar dacă se va face un turneu cu „Dream Runner”, aș dori foarte mult să particip, în măsura în care s-ar corela cu celelalte activități ale mele. Ceea ce-mi place la acest disc sint contrastele dintre muzicieni: Glenn și cu mine ne-am ocupat de piesele „dure”, iar John Welton și Max Bacon au realizat numerele mai lente. Am putut chiar să ne alegem cîntecul pe care doream să le interpretăm. Țin minte că mă opriseam la trei dintre ele, când am auzit piesa „Stop!” — imediat am știut că mi se potrivește ca o mînușă.

Reporter: Proiectul tău va semăna cu „Dream Runner” sau mai degrabă cu stilul Black Sabbath?

Ray: Ca forță, va aminti de Black Sabbath, deși în nici un caz nu va suna identic, iar cu „Dream Runner” nu va avea nimic comun. Oricum, va fi foarte heavy.

Reporter: Precis ai auzit de concertul pe care Black Sabbath l-au susținut la Sun City. Dacă ai fi rămas în formație, ai fi participat și tu?

Ray: În nici un caz. Cel țirziu la acea dată aș fi părăsit trupa — din cauza manager-ului de care îți vorbeam. Pe cel de la Black Sabbath nu îl intereseau decît banii, iar idealurile mele sint altele.

M.G.

Din „Metal Hammer”, 1987

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

BOSTON. Grup american condus de Tom Scholz, s-a bucurat de un succes enorm în a doua parte a anilor '70, după albumul autointitulat (1976). Stilul mai „moale”, mai spre baladă le-a favorizat difuzarea intensă la diferite posturi de radio. Rock-ul melodic nu i-a îndepărtat de fanii adolescenți. Marele public îi cunoaște datorită hit-urilor „More Than A Feeling” și „Don't Look Back” (locul 4 în S.U.A. și 43 în Marea Britanie în 1978). Lingă chitaristul Tom Scholz (un adevărat inventator în sfera tehnică a rock-ului), s-au aflat Brad Delp, chitară, voce, Barry Goudreau (chitară), care în 1980 a reapărut cu un album solistic, Fran Sheehan bas și Sib Hashian la tobe, percuție. Scholz se ocupa și de keyboards (instrumente cu claviaturi).

BLACK OAK ARKANSAS. Grup american de boogie-rock, care după succesele „Raunch

And Roll Live” (1972) și „High On The Hog” (1973), a cam dispărut după o tentativă de a trece la sonoritățile black-gospel. Numele vine de la localitatea din care s-a născut trupa. Primele albume n-au avut un impact comercial. Turneele constante le-au adus băieților din Arkansas o frumoasă reputație. În 1974 au cântat în deschidere la Black Sabbath, însoțindu-i pe aceștia în Anglia. Componența: Jim Dandy (solist vocal), Stan „Goobar” Knight (chitară voce), Ricky Reynolds (chitară, voce), Pat Daugherty (bas, voce), Jimmy Henderson (chitară), Tommy Aldridge (tobe), mai tirziu La Pat Travers, Ozzy Osbourne Band, Hughes/Thrall. Alte albume: „Street Party” (1974), „Ain't Life Grand” (1975), „X-Rated” (1975), „Balls Of Fire” (1976), „10 Year Overnight Success” (1976).

BUDGIE. Grup britanic de „cult-rock”, mai puțin cunoscut și totuși printre pionierii feno-

menului heavy. A luat ființă în 1968. Între 1971 și 1982 a avut 11 albume. Grupurile de azi le recunosc meritele, iar Metallica a preluat în repertoriul său piesele „Crash Course In Brain Surgery” și „Breadfan”. Un singur album a ajuns în top, cel din 1974, „In For The Kill”. Ultimele două L.P.-uri anunțau o schimbare de stil bine primită de critici „Nigh Flinght” (1981) și „Deliver Us From Evil” (1982), dar activitatea formației a încetat la puțină vreme după aceasta. Componență: John Thomas, chitară, voce, Burke Schelley, bas, voce și Steve Williams, tobe.

BON JOVI. Ne vom rezuma doar la datele stricte, pentru că s-a scris și se va mai scrie enorm despre grupul din New Jersey. Anul nașterii: 1983. Componență: Jon Bon Jovi, solist vocal, chitară, Richie Sambora, chitară, David Bryan, keyboards, Alec John Such, bas, și Tico Torres, tobe. S-au bucurat de sprijinul stelelor locale Southside Johnny (Jon a lucrat și recent cu el) și Bruce Springsteen. Primul single, „Runaway”, urmat de albumul care le poartă numele (1984). Producători au fost Tony Bon Jovi (fratele lui Jon) și Lance Quinn. Impresar, de la bun început, Doc McGhee. Al doilea hit figurează tot pe acest disc, „She Don't Know Me”. În același an revista „Kerrang!” i-a desemnat drept cea mai bună formație nouă. Istoria Bon Jovi pină azi se cunoaște. Mai puțin știm ce va urma. Jon susține concerte cu Southside Johnny And The

Chris Robinson (Black Crowes)

Ashbury Jukes (după albumul „Young Guns II”), iar colegii săi, în special Richie Sambora finalizează proiecte solistice.

BATON ROUGE. În 1986 la New Orleans s-a format grupul cunoscut stilistic ca „Hollywood street rock”, caracterizat prin dominația vocaliștilor. De altfel, inițial s-au numit Voices.

Ultimul L.P. apărut în 1990: „Shake Your Soul”. Componență: Kelly Keeling (voce, chit.), Lance Buler (chit., voce), Corky McClellan (tobe, voce) și Scott Bender (bas, voce).

BEGGARS & THIEVES. Provin din New York, unde s-au înfrunțat în 1988. Hard robust, cu șanse comerciale solide în viitor. Solistul, Louie Merlino, a mai cântat cu Dana Strum și Reb Beach. Colegii săi sînt Ronnie Mancuso (chit.), Phil Soussan (bas), Bobby Borg (tobe). Discul 1990 le poartă numele și a fost editat de casa „Atlantic”.

BLACK CROWES. Provin din Atlanta. Adeptii ai rock-n-roll-ului influențat de bătrînii Faces, Rolling Stones. Inițial, în 1984, s-au numit Crowes Garden. Componența: Chris Robinson (voce), Rich Robinson (chit.), Jeff Cease (chit.), Johnny Colt (bas), Steve Gorman (tobe). Albumul ultim, „Shake Your Moneymaker” (1989).

Vor urma Britny Fox, Bullet Boys, Blackfoot, Black Rose, Bloodrock, Bow Wow, după care vom trece la litera C.

Lou Merlino și Ron Mancuso

A. P.

Incredibila celebritate a lui John Farnham declanșează o „reacție în lanț”

E foarte dificil să te hotărăști ce e mai surprinzător — să-l vezi pe John Farnham fumând trabuc, sau să-ți dai seama că acest lucru nu te surprinde ca fiind bizar. Instalată comod în dormitorul apartamentului său din hotelul Southern Cross din Sydney, fostul ajutor de instalator, e în largul său, în timp ce savurează o havana din cele mai fine.

Tocmai s-a întors din sala de conferințe a hotelului, unde, împreună cu „griii” din industria muzicii — MICHAEL GUNDINSKI, JAN „MOLLY” MELDRUM și KATE CEBERNO — a dat o mână de ajutor la lansarea unui spectacol pe scară națională — „THE AUSTRALIAN MUSIC DAY”.

JOHN FARNHAM intruchipează tot ceea ce-și dorește orice industrie, e reprezentantul rock'n roll-ului australian. El e garanția că mesajul va trece „dincolo” de cunoscutele bariere pe care rock-ul le are de depășit și va intra în casele și conștiințele ascultătorilor prin înlesnirile oferite de programele de actualități ale televiziunii de la orele de vîrf. Incepută cu 20 (douăzeci) de ani în urmă, călătoria lui Johnny în lumea spectacolului rock, a fost una dintre cele mai bogate în surprize, dar și realizări. După ce a urcat, dar și coborît pe scara succesului, J.F. a fost asimilat și iubit de toți fanii muzicii australiene, fără rezerve.

În 1986 — „WHISPERING JACK” — a devenit hit-ul anului și cel mai bine vîndut disc australian al tuturor timpurilor — 1.100.000 discuri.

A urmat în 1988 — „AGE

OF REASON” — din care s-au vîndut „doar” 600.000 discuri, dar care i-a asigurat lui J.F. o carieră mai puțin tumultuoasă, garanția securității financiare și un auditoriu extrem de interesat.

Din 1988, an în care i s-a conferit titlul de „Australianul anului”, J.F. a început să deguste din fructele realizărilor ultimilor ani. „Succesul nu mi-a oferit decît posibilitatea de a face tot ceea ce doresc, în cele mai bune condiții”, afirmă el.

Primul pas a fost făcut la Moscova în 1989, cînd J.F. s-a alăturat lui PETER GABRIEL,

U2, THE EDGE și altor cîțiva muzicieni de prestigiu mondial, pentru a lansa sub egida mișcării ecologiste „GREENPEACE”, albumul „RAINBOW WARRIOR”.

Anul trecut a găsit timp pentru raliul „BOURKE AND BROOM REDEX”, cîteva săptămîni de relaxare, cu posibilitatea de a stringe fonduri pentru diferite societăți de binefacere. Timp a avut și pentru familie, calitatea acestuia fiind în mod deosebit, de el beneficiind soția sa, Jillian și cei doi fii, Robbie și Jamie.

Trabucul e un indicator al faptului că J.F. vede lumea și

problemele ei dintr-un unghi mult mai confortabil, mai împăcat cu el însuși. E fericit, „at last”, cu ceea ce a devenit. În această stare de spirit, a început lucrul la ultimul album — „CHAIN REACTION”. „E foarte diferit, nu-i așa?”, întreabă cu un zîmbet mai îndrăzneț, dar mîndru, nerăbdător să deschidă discuția despre ultimul lui „copil”. În ciuda, sau tocmai datorită situației lui mult mai sigure, a îndrăznit mai mult și a făcut ca vocabularul lui muzical să se extindă în mod deosebit cu ocazia acestui nou release.

„N-am vrut să ofer publicului o urmărire, sau mai bine zis, un „flu” al lui „WHISPERING JACK” și al lui „AGE OF REASON”. E posibil ca iubitorii stilului meu să se fi așteptat la ceva mai asemănător cu cele două titluri, dar, asta e... Aș fi putut bate moneda pe „YOU'RE THE VOICE” încă 25 ani de acum înainte, dar acest lucru nu mi-ar fi folosit la nimic. Trebuie să progresați”.

„CHAIN REACTION” — constituie, prin excelență, un punct de plecare. Au dispărut acele rezonanțe electronice de efect ce au caracterizat discurile anterioare, în locul lor se pune accentul pe instrumente acustice și pe efortul cumulat al vocilor.

Titlul albumului și al primului single e penetrant, are prospețime, e ca o inspirație de aer curat și pur; „CHAIN REACTION” croiește drum unei forme noi de rock'n roll, cu elemente ce aparțin muzicii „HILLBILLY” (COUNTRY); acest „little track” e la ani lumină depărtare de ceea ce ne-a oferit J.F. în albumele anterioare.

Materialele ce au dus la nașterea lui „WHISPERING JACK” și „AGE OF REASON” au fost achiziționate de la „outsiders”, în timp ce 9 (nouă) din cele 12 melodii din „CHAIN REACTION”, sînt rodul colaborării lui J.F., a producătorului ROSS FRASER și a directorului său muzical, DAVID HIRSCHFELDER.

„Sînt cîntăreț”, declară J.F., „iar a compune nu e deloc ușor — e ca și cînd mi-aș scoate un dinte — e un efort ce implică durere — e ca o naștere. La crearea acestui album am avut ca aliat timpul și am beneficiat de ajutorul unor oameni cu care îmi face mare plăcere să lucrez.”

JOHN FARNHAM e un camarad ideal, cu spiritul lui de echipă știe să-și apropie colaboratorii. „În cele din urmă, eu sînt singurul responsabil de reușita muncii în echipă. Pentru managerul GLEEN WHEATLY am un respect deosebit (deși cîntă prost la chitară), e dotat cu o ureche perfectă; cu ROSS FRASER, DAVID HIRSCHFELDER și DOUGH BRADY se lucrează extrem de ușor. Acest album e, prin urmare, rezultatul tuturor eforturilor individuale”.

Entuziasmul lui J.F. în general și față de „CHAIN REACTION” în particular, e molipsitor doar aparent; un alt aspect al secretului ce a dus la succesul său, e savoarea ce-l caracterizează, energia, pofta de viață, forța și indeosebi, optimismul și sentimentul liberății pure ce trec „dincolo”, spre generații însetate de certitudine.

„Cred că e cel mai bun album din cele trei”, afirmă el. „Nu vreau să epatez, dar în cazul unui eșec nu mi-aș fi lertat-o și mi-ar fi fost imposibil să depășesc momentul de criză. Îmi place pur și simplu. Nu sînt indulgent față de mine însumi; e doar o modalitate de a găsi mereu lucruri noi și interesante pentru care merită să trăiești”.

Întrebat ce crede despre imaginea sa binecunoscută de „MR. NICE GUY”, J.F. declară: „Nu sînt cu nimic diferit; singura deosebire e că nu simt nevoia să-mi afișez public viața și angosaele, uneori nesiguranta, nu mă pot exhiba, pentru că-mi iubesc și respect publicul. Am fost întrebant odată, de ce sînt totdeauna așa de fericit — „WELL, WHAT THE HELL HAVE I GOT TO BE UNHAPPY ABOUT ? !”.

răspundem dacă sîntem în stare

ADRIAN NIȚĂ (Pitești). Redau propunerile tale privind topul revistei. „Melodiile ar trebui să stea nelimitat, în raport cu voturile primite. Un clasament de 15 melodii în care primele 5 să primească un punctaj aparte (ex. locul 1—50 p, 2—40 p... 5—15 p) ar fi mai interesant”. Hai să așteptăm opiniile colegilor și apoi luăm decizia în comun. **LUMINIȚA PAVEL (București).** Am primit și continuarea povestirii despre Billy Idol. Părerile sînt favorabile. Poți schimba subiectul. Cit privește numărul 10 ratat, rămîne să dai un telefon într-o dimineață la 59 36 51 și-l vei obține făcînd o plimbare pînă la sub-redacție. **DANIEL ȘTEFAN TEODORESCU (București).** Ești primul cititor cu 10 taloane expediate și dacă ai puțină răbdare pînă la sfîrșitul lunii aprilie, te așteptăm la redacție pentru premiul meritat Jon Bon Jovi, într-adevăr n-ar trebui să figureze la „rock”, pieșele sale fiind de un pronunțat caracter „country-rock”. Dar să știi că și în alte reviste („Circus”, „Hit Parader”) specializate pe Hard&Heavy apare. Să așteptăm pînă cînd se decide să cînte singur sau cu grupul și apoi îl mutăm „disciplinar” la „pop”. Accepți soluția? **SOKI (Bacău).** Pînă la scrisoarea ta am primit plingeri că revista nu ajunge acolo. Acum se pot face și abonamente. Deci, cine ne vrea ne va obține pe căi legale. Bine ai venit printre toști!

ANDREEA DAN (Craiova). Regulamentul de la „Top 30” este în curs de perfecționare iar cînd va ajunge la forma finală, îl vom publica din nou. Oricum poți expedia titlurile care-ți plac ție acum privind și topurile alăturate. Adresa lui Florin Piersic n-o am, dar promit să o obțin. Dacă nu te superi te voi cita: „Recunosc că înainte nu prea îmi plăcea de el dar duminică a fost mortal”. E un motiv serios pentru a-i scrie. **MOTANII DIN BRASOV.** Aveți dreptate cu privire la emisiunea de vineri. Este vorba de entuziasm din partea tuturor celor care o realizează, inclusiv a invitaților. Colaboratorii care aduc cantități greu evaluabile de muzică (plătita la prețurile liberalizate de aici și de dincolo) n-au fost remunerați pînă în acest moment! Nici redactorii pentru efortul lor de a sta o noapte întreagă în instituție, asta peste programele obișnuite ce le revin. Cit vom rezista? Întrebarea e mai mult decît valabilă și ne-o punem periodic. Probabil nu mult, dacă sectorul financiar al Radiodifuziunii va continua să uite că emisiunea are și sponsori aduși de realizatori. Aș prefera să dau o veste bună în numărul viitor, cu atît mai mult cu cît au început să ne sosească materiale tot mai atractive de peste hotare. Am primit textul de la piesa „I Love Rock N'Roll” (Jozet Jett & The Blackhearts). Îl voi publica în curînd. Pentru un document de colaborator aș avea nevoie de datele tale personale.

MARIAN VALENTIN BUR-LACU (Buc.) Ai dreptul la un miel și la scuzele de rigoare. Se mai întîmplă. Bănuiesc că l-ai și consumat așa că ne rămîne să-l decontăm! **LAURA CULEA (Constanța).** Textele unor melodii românești le obțin mai greu decît pe cele străine! Lansez aici un „apel” către textieri să ajute fanii. **SORIN STOICA (Pitești).** Preocuparea pentru relația directă cu voi, cititorii nu face parte din arsenalul de „trucuri” gazetărești de atragere a publicului ei, cum bine ai sesizat, vine din zona respectului pe care-l dorim reciproc. Nu-i obligatoriu să trimiți traduceri din reviste străine. Ba mai mult, ar interesa opiniile tale despre spectacole, discotecă, programe radio sau TV. Despre Gloria Estefan, Debbie Harry și Sheena Easton vei avea ocazia să citești în curînd. Deși s-a mai scris despre ele, în această

publicație vor „pătrunde” în premieră. O revistă nouă, cum este și cea de față nu trebuie să aibă rețineri în abordarea unor teme care au mai fost dezvoltate în alte părți. Totul e să nu folosească sursa autohtonă, atunci cînd e vorba de eve-

nilor” am publicat un micreportaj în numărul 5 al P.R.S. Pentru cei care n-au cum să-și dea seama despre cine era vorba să dau și numele grupului (echivalent cu orice nume propriu și deci de respectat ca atare) cu pricina: Gipsy Kings!

Serge Gainsbourg — „in memoriam”

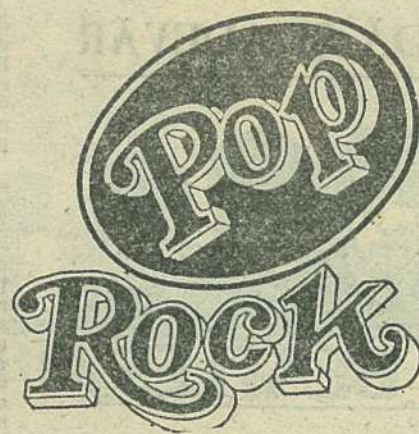
nimente, personalități internaționale. Inevitabil unele informații se repetă în presa zilei pentru simplu motiv că ne inspirăm din aceleași zone. Trepăt, cine va oferi date mai variate și mai atractive își va doborîndi prietenii fideli. Cursa, în acest sens (privind presa muzicală, sportivă sau cinematografică) abia a început! **ANDREI ȘUȚ (Baia Mare).** Am primit știrile din „Bunte”, dar cu întîrziere. Ele se referă la începutul lunii martie, iar filmele respective și-au schimbat poziția în ierarhie. Unele au fost și prezentate în paginile Video-Film. Oricum, mulțumiri!

DANA POPESCU (str. A. Caracalla, Bl. 9, sc. 1, et. 1, ap. 6, Caracal, jud. Olt. cod 0800). „Doresc să corespundez cu admiratori și admiratoare ale fotbalistului Florin Răducioiu. Aș dori fotografiile, informații, opinii despre el”. **FLORIN ȘIȘCA (Năvodari).** Am transmis cuvintele laudative la adresa grupului Compact. Albumul nou încă n-a apărut. Cel despre care vorbești este cel... vechi. Copertile discurilor noastre lasă într-adevăr de dorit. Mai nou, lipsesc cu totul. Așa se explică numeroasele întîrzieri. **OVIDIU MARCU (Galați).** Ca admirator al Compactului din Cluj ar fi trebuit să știi că nu a înregistrat încă materialul necesar pentru un disc. Oricum ar fi primul cu formula actuală. Paul este în țară, acasă la Cimpia Turzii. Alte amănunte aștept să primesc și să te anunț. Topul tău nu are 30 de melodii. Ai obosit după 15!

CREOLA ZAMFIRACHE (bd. Muncii nr. 227, Bl. M 11, Sc 4, et. 4, ap. 77, sector 2, București). Cei care doresc să contribuie la fondarea unui FAN CLUB MICHAEL JACKSON să-ți scrie! Orice ajutor este bine primit. Doar să pot descifra textul. Acum m-am chinuit nițel. **LAURA DIDE (București).** Observația ta s-a dovedit fondată. N-am citit pînă azi suplimentul „Libertatea”. Traducerea numelui unor personaje se mai practică și în alte părți. Formula folosită acolo este oricum greșită, pentru că nu se dă numele inițial (Dances With Wolves) și e tradus incorect („Dansul cu lupii”). Scăparea cu „Oscarul 1991” este de înțeles, i se întîmplă oricui. Amănunte despre regizor și filmul cu pricina găsești în numărul trecut al revistei. Ai văzut că se traduce și numele formațiilor, ceea ce mă duce cu gîndul la „indicațiile” date cîndva (și acum?) de a se traduce totul. Despre „regii figa-

MONICA PETRICĂ (Constanța). Mulțumim pentru urările adresate și te rog să-mi scrii pe adresa revistei actuale! **HORIA STĂNESCU (Cluj).** I-am transmis felicitările tinărului coleg Dan Diaconescu. Topul Radio-Cluj, după cum vezi a sosit! Repeț invitația către alți realizatori de clasamente radiofonice din țară să colaborăm la alcătuirea unui TOP NAȚIONAL. Vă aștept, dragi colegi!

A.P.

Cronica discotecilor

Busola din Ford indică doar „Nord”

Discoteca din cadrul complexului NORD n-are nici un fel de complexe. Fiind cea mai tare din București, mi se pare normal. Parcarea din fața ei seamănă cu ultimul salon internațional automobilistic. La intrare în discotecă NORD, dai 5 dolari amărîți, da' merită! Programul începe cu o oră înainte de miezul nopții. De fapt programul începe cu un spectacol — curat show! Mimi (nu-i vorba de o fată), dansatoare moderne executînd dans modern, mașini de fum, Adrian Daminescu, Dan Bittman și așa mai departe pînă spre ora unu. Iată, nici n-am apucat să vă povestesc bine despre NORD și dumneavoastră deja ați ghicit, după stilul distracțiilor, cine este aici organizatorul: Ionuț Alexandrescu! Normal, cine altul putea fi? Adevărat disc-jockey-savant, Ionuț Alexandrescu ar putea ține chiar și-un curs despre arta mixajelor. El privește sala și își dă seama imediat ce muzică dorește lumea să asculte în continuare. O dată, tocmai alesese discul următor cînd un tip de pe ring a venit și l-a rugat să pună un anumit cîntec. De prisos să mai adaug că discul ales conținea respectivul hit. Direct de la D.J.-ul L.A., în exclusivitate pentru dvs.: „Vă invit la NORD. N-am să vă spun eu că aici este extraordinar. Veniți să vă convingeți!” Fiți curajoși nu v-ascundeți în tranșee, deși urmează bomba: DE LA APARIȚIA ACESTUI ARTICOL, ÎN FIECARE SEARA, PRIMELE 60 DE FETE FRUMUOSE SOSITE LA DISCO-NORD AU ACCESUL GRATUIT! Simt cum se apropie sfîrșitul spațiului tipografic alocat, așa că pe nerăsuflăte vă mai transmit niște informații. Dar promiteți că rămîn între noi? O.K.! Ia citiți! Unitatea funcționează în regim de restaurant. Prin urmare, prețurile mâncărurilor și băuturilor după ce că sînt pe lei mai sînt și foarte mici în comparație cu cele practicate de restul discotecilor noastre. Dintre cei aflați pe ring cel mai mult mi-a plăcut cum dansau Ilie Dumitrescu, Dan Petrescu și Gino Iorgulescu.

DAN DIACONESCU

Dansăm la mare

În sezonul estival, litoralul ne atrage ca un magnet datorită, printre altele, și numeroaselor posibilități de distracție. Oare ce rămîne multinvidiaților constanțeni din mitajul estival? Pentru a afla, ne-am propus un raid prin discotecile constănțene, în extrasezon.

Discoteca „Orient” aparține firmei I.S.A.P.A. Orient. În același local funcționează un bar de zi, de la 8 la 16, discoteca deschizîndu-se la ora 18. După introducerea programului video se va încașa și taxa de intrare. După cum afirmă Marcel Schim (= prostie, în turcește; celălalt nume cu care s-a prezentat n-a fost suportat de hirtie!) sînt probleme cu procurarea monitoarelor: „Știi cum este; unii promit, alții se laudă... și noi tot nu reușim să facem rost de monitoare. N-aveți vreo relație?”. Dotarea tehnică lasă de dorit: jocuri de lumini banale, „sunet” acceptabil. Tot domnul Marcel declară că „avem și alte probleme, dar am deschis doar de 3 luni. Acum mergem cu ce avem, urmînd ca la vară să modernizăm discoteca. Da, la vară, pentru că la noi vara este sezon mort — toți se duc pe litoral”. Cum este și usor de ghicit, la disco „Orient” se poate asculta multă muzică orientală; se fac chiar și dedicații. Iată ce ne-a spus D.J.-ul Marian Cojocaru: „Primesc muzică lunar și doar pe benzi. Datorită faptului că sîntem situați în apropierea portului, la noi vin mulți navigatori. Sigur că le respecțăm dorințele muzicale. Cred că numai la noi se pot asculta succesele momentului, cum ar fi „Samara” de Ilhan Tek sau „Meenuna” și „es Nina Di” de Panda. Programul se termină doar după plecarea consumatorilor.

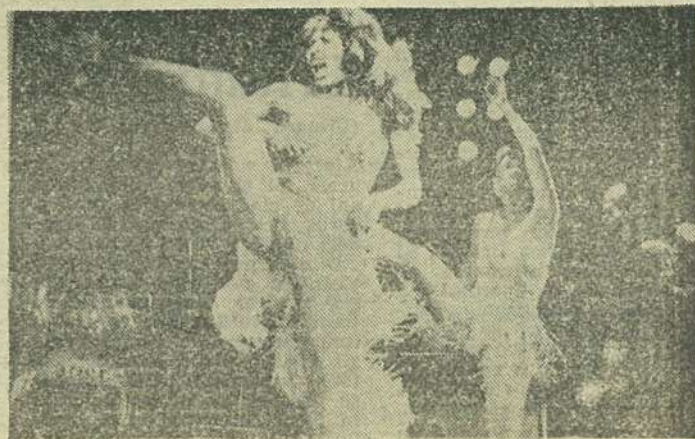
La intrarea în Mamaia, în seatele hotelului „Perla”, se află discoteca „Roxi”. Clădirea aparține firmei Litoral S.A., în

timp ce dotarea tehnică aparține celor ce au botezat-o. Programul de funcționare este de la ora 19 la 4. Intrarea costă 70 de lei sau 3 \$. Jocurile de lumini sînt numeroase și foarte variate; „sunetul” este foarte bun, iar amenajarea discotecii „rădează” bunul gust. Cu toate acestea, D.J. Rica, este foarte pesimist: „Avem în dotare un compact disc, două pick-up-uri foarte bune, video, monitoare și aparat de ceață (care nu se ridică — Heavy Fog). Primum muzică chiar din SUA, de la Florin Grigore (D.J. la o discotecă în Malibu — California), cînd avem cu ce să achitam discurile (chiar și discuri promotion). Cu toate acestea, discoteca este sortită falimentului. În extrasezon avem peste 300 de oameni doar simțînd și duminica (nu se poate ajunge la noi cu nici un mijloc de transport în comun), iar în sezon, turiștii dornici de distracție și cu bani sînt cazați la hotelurile cele mai bune din Mamaia, adică în celălalt capăt al stațiunii.” Pare logic ce afirmă; dacă se și confirmă este, într-adevăr, păcă.

În subsolul complexului hotelier „Dobrogea” se află o discotecă, proprietatea UJECOOP-ului. Programul este de la ora 18 la 23 și taxa de intrare de 20 lei. Toată discoteca este imbrăcată în oglinzi, ceea ce îi dă un aspect deosebit. Din nefericire, acestea influențează negativ „sunetul” avîntînd în schimb, luminile. Cu dotarea tehnică sînt destule probleme, de care se ocupă doar șeful (Stelian Pană) și D.J.-ul (George Voiculescu). Chiar D.J.-ul este dezamăgit de sonorizare. Iată și ce ne-a declarat: „Sonorizarea este veche de aproximativ 5 ani. Anul acesta am cumpărat un computer de lumini cu 64 de programe (foarte scump). Din punct de vedere al prețurilor, este cea mai ieftină din Constanța. De aproximativ doi ani lucrez seară de seară, fără să fiu ajutat de nimeni; nu mi-am luat nici o zi de concediu. Un lucru bun: sînt plătit la încasări”. Neavînd nici un sprijin de „afară” această discotecă arată cum arată.

În hotelul „Tineretului” funcționează o discotecă doar simțînd și duminica. Tinerilor din Constanța li se recomandă să se distreze doar două zile pe săptămîină.

CRISTIAN TUDORAN

În 1991, „generațiile” dansează împreună

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Afacerile în domeniile model și cosmeticii au cunoscut așa-zisul „cutremur al tineretului”, dar schimbările erau la început cu siguranță frapante numai privind lucrurile din exterior.

O tină designer, pe nume Mary Quant, a revoluționat de una singură aspectul îmbrăcămii pentru femei prin ceea ce ea a numit fusta mini, care oferea lumii întregi o privire neobstrucționată a coapselor de toate mărimile și formele și mai ales sporea atractivitatea străzii. O mică străduță numită Carnaby devenise centrul polarizator al noii mode, promovind în fiecare săptămână noi designeri din magazinele aflate aici. Părul lung pentru bărbați era „de rigueur” și avea directă legătură cu Beatles. Pentru a fi considerat atractiv ca bărbat cel în cauză trebuia să fie foarte slab, palid, plictisit și britanic (toate cît mai foarte). Două noi tendințe geometrice ale artelor, numite Pop Art și Op Art captau privirea în fiecare galerie cu pretenții din Mayfair.

A face dragoste devenise „free” (un act liber) și aidoma erau și spiritul, și intelectul, și tot ce ținea de personalitatea individuală. Despre toate se discuta cu nonșalanță în public, fără pudorile și sentimentele de vinovăție ale anilor '50. Kenneth Tynan a rostit „fuck” la TV, iar homosexualitatea a fost legalizată pentru adulții adepți. Totul era neintenționat, dar friza indecentul, imoralitatea. Cînd David Bailey „l-a forțat” pe modelul Jean Shrimpton să se însoare cu Catherine Deneuve, acesta a purtat un pulover pe gît și a fumat în timpul ceremoniei. Mick Jagger, „the best man”, purta jeans. „David Bailey face dragoste zilnic”, a devenit „placă” zilnică a postului de radio Chelsea. Magazinele nu se mai numeau „shops”, ci deveniseră „boutiques”, comedia devenise „satire” (fr.). Scopurile urmărite erau pompa și tradiția.

Existau și noi cuvinte, nu doar noi maniere: pow, Zap, gear, grotty. Toată lumea fuma țigări dubioase, apoi marijuana. LDS a apărut și a cristalizat opțiunile. The Swinging Sixties (oscilanții anilor '60) au cunoscut progresul, așa că drogurile au devenit din ce în ce mai puternice — heroina era la modă —, multă lume a fost arestată sau a murit. A fi numit „decadent” era considerat un compliment, iar rata sinuciderilor a crescut vertiginos. Fenomenul putea fi asemuit mai degrabă unui efemer foc de artificii,

decît unui foc sănătos, provocat de bușteni uscați; dar era un foc frumos, estetic. Momentul întoarcerii Beatles-ilor la Londra, în acea iarnă, a însemnat venirea lor la conducerea acelei Swinging London, obținută la fel de ușor cum profeții se reîntorceau pe locurile lor ancestrale; cele care le confereau puterea.

Pe 2 martie, la mai puțin de două săptămîni după revenirea lor din Statele Unite, Beatles-ii au început să lucreze la primul lor film, pe care l-au intitulat Beatlemania. Brian aranjase această afacere cu șase luni în urmă, cînd ideea era pe cît de tentantă, pe atît de primejdioasă. Filmele care exploatau muzica în anii '50-'60 păreau sărăcuțe, făcute pe scenarii convenționale, de genul Beach Blanket Bingo. Dar Elvis făcuse filme, dintre care unele de succes, așa că Brian a hotărît ca și băieții să facă unul, căci mentalitatea sa de om de afaceri în show-business n-a rezistat tentației ecranului. În octombrie, Brian fusese abordat de producătorul american Dalton Shenson, care avea confirmarea financiară de la United Artists, pentru a oferi Beatles-ilor un contract care să se materializeze într-un film cu ei. Brian acceptase plin de entuziasm întîlnirea de afaceri cu Shenson și Bud Orenstein, executorii de la United Artists în Marea Britanie, cu toate că Brian nu înțelesese în acel moment că U.A. era mai puțin interesată să facă filmul, decît să obțină dreptul de a difuza coloana sonoră pe disc; chiar dacă filmul ar fi fost un fiasco, United Artists ar fi obținut un profit doar din vânzarea înregistrării audio. (Nici EMI, nici Capitol nu se gîndiseră la vremea aceea să includă în contractele lor o clauză despre muzica de film).

Shenson și Orenstein i-au spus lui Brian că bugetul pentru film era de 200 de mii de \$, o nimica toată pentru un film artistic, dar o avere pentru un film care avea să exploateze doar muzica. Ei ofereau băieților 25.000 \$ pentru a apărea în film, plus un procentaj din profit. Pentru Brian se hotărîse un 25% impozabil, dar el a stat pe gînduri puțin și a spus: „Nu accept mai puțin de 7,5%” și pentru a face din contract o și mai mare pierdere a fost de acord cu o afacere de trei filme, ale căror drepturi de exploatare îi vor reveni, în totalitate, lui Shenson după 15 ani. În cele din urmă, s-a gîndit Brian,

Strawberry Fields Forver

Let me take you down 'cause I'm goin' to strawberry fields.

Nothing is real, and nothing to get Hung about strawberry fields forever.

No one I think is in my tree I mean it must be high or low.

That is you know you can't tune in but it's all right that is I think it's not too bad.

Let me take you down 'cause I'm goin' to strawberry fields.

Nothing is real, and nothing to get Hung about strawberry fields forever.

Always know, sometimes think it's me. But you know, know and I know and it's a dream.

I think I know of thee, ah, yes but it's all wrong that is I think I disagree.

The Beatles sînt doar un grup pop, și ce astfel de grup va mai avea popularitate după 15 ani?

După 7 luni, cînd s-au adunat pentru a începe filmările, Beatles erau vedete internaționale și ar fi putut cere renegocierea contractului, dar Brian, un gentleman ca de fiecare dată, își dăduse cuvîntul și afacerile s-au derulat cum fusese stabilit. Brian și Shenson aleseseră un tînar regizor de la publicitatea pentru TV, Richard Lester, pentru a regiza filmul, care promisesse inovații în vizualul filmului. A fost ideea lui Brian de a-l angaja pe Alun Owens, scriitor de piese pentru televiziune, cunoscut și prin filmul TV englezesc „No Trains to Line Street”. Mai era cunoscut și pentru simțul său deosebit pentru dialogul din Liverpool și a fost trimis să petreacă cîteva zile de turneu cu Beatles pentru a le cunoaște personalitatea.

GABRIELA ȘEICARU

(Va urma)

ISTORIA EUROPEANĂ A SINTETIZATORULUI INTRODUCERE

Alegeți un sintetizator, oricare. Șansele cele mai multe sînt să dați peste unul construit sau în Japonia sau în Statele Unite. Nu e de mirare, nu? Dar dacă aparențele pot conduce la ideea că cele două state au acoperit pe de-a-ntregul piața de desfacere a instrumentelor muzicale electronice, realitatea dezvăluie însă o din ce în ce mai prosperă industrie de același fel și în Europa. Din păcate însă un număr destul de mare de investiții în acest domeniu apărute aici, la noi acasă, au fost prea timid introduse pe piață; și au dispărut înainte de a putea atrage atenția pe piața mondială.

Da sigur, veți spune, dar dacă o companie europeană a construit vreodată un aparat de acest fel, de ce nu i s-a făcut reclamă și nu a apărut pe piața aici la noi? Ei bine, au fost încercări de acest fel. S-ar putea ca unul dintre dumneavoastră să fi văzut sau măcar să fi auzit despre aparate ca PPG WAVE 2, 3 sau OSCAR. Este la fel de probabil că ați ascultat aceste instrumente pe discuri sau alte medii audiovizuale fără să știți despre ce e vorba. Ele au lăsat o impresie foarte bună chiar și în Statele Unite. Exemple rare, căci marea majoritate a companiilor domestice care au încercat să penetreze piața americană au făcut cunoștință cu dezastrul. De cele mai multe ori insuccesul s-a datorat circumstanțelor obiective și nu inferiorității tehnice a produselor. Spre exemplu firma italiană SIEL a încercat afirmarea pe piața mondială cu aparatul său OPERA-6, un sintetizator poli-fonic cu 6 voci care ar fi avut la vremea aceea (1983) șanse de câștig dacă nu ar fi apărut în magazine odată cu YAMAHA DX 7. Același fel de, să spunem, ghinion au determinat multe din companiile europene să se mul-

tumească în cel mai bun caz cu o poziție în linia a doua. Acest microcosmos ar trebui să facă obiectul unui studiu mai amănunțit — cel puțin din punct de vedere istoric pentru că mai mult decît probabil Europa va continua cu inovațiile tehnologice în acest domeniu și în viitor. Și spun asta pentru că mulți dintre aceia care nu se vor da bătută vor avea nevoie de recunoașterea activității lor trecute ca o dovadă a creativității lor native.

Se pune întrebarea, ce face ca sintetizatorul european să fie atît de deosebit față de celelalte? Dacă nu cumva este vorba de pur govinism atunci se pare că europenii au pus la punct tehnologii inedite și originale, care le conferă pe bună dreptate dreptul la replică. Pînă acum cîțiva ani americanii au dat la o parte tehnica digitală în construcția sintetizatoarelor argumentînd că aceasta produce sunete „reci și subțiri”. De partea cealaltă, japonezii s-au lansat pe scară largă în fabricarea aparatelor pe baza tehnicii digitale care în opinia lor dispune de posibilități vaste în ceea ce

privește menținerea unui acord stabil și un mai mare control asupra componentei în armonice a sunetului. Replica europeană a fost aceea de a folosi oscilațiile digitale pentru producerea sunetului, și mai departe, procesarea acestuia cu metode analoge. PPG WAVE 2, 3 poate cel mai cunoscut și apreciat sintetizator european pe piața americană avea la bază oscilatorul digital, încă de acum aproximativ 11 ani. Mai mult decît atît, aproape toate aparatele construite în Europa funcționează cu filtre de tip analog. Poate că tocmai natura hibridă a acestor instrumente le conferă un caracter distinct. Și nu numai atît.

Există variațiuni în concepția și construcția sintetizatorului, evidente de la un constructor la celălalt sau de la țară în țară. Particularități specifice fiecărei națiuni, se oglindesc chiar și în alcătuirea sintetizatorului pe care acestea le aduc pe piață. Să vedem cum și în ce fel.

DORU CAPLESCU

(va urma)

Triumfătorii

(Urmare din numărul trecut)

Afacerile noastre prosperă în acest fel și avem deja cinci ani de cînd lucrăm în felul acesta. Echipa noastră de ingineri numără 30 de persoane.

O altă poveste fericită americană o constituie firma Alesis, a căror instrumente extreme de ieftine dar în același timp extreme de perfecționate, au umplut piața mondială în 1985. Ca și ENSONIQ, ALESIS se pare că au învins japonezii în jocul inventat de ei înșiși, livrînd instrumentele necesare masei largi de consumatori, cu

un preț la îndemîna pînă și a amatorilor cu venituri minime.

Post scriptum.

Intenționat am lăsat la o parte multe nume binecunoscute de cei interesați în materie din motive lesne de înțeles, dacă ne gîndim că SYNC-CLAVIR-ul companiei NED sau monștrii computerizați construiți la WAVEFRAME și MELLOTRON ating cîteodată sume ce trec peste un sfert de milion de dolari. Ele sînt o realitate; însă pentru mult timp de aici încolo, muzicianul de rînd va trebui să le accepte ca făcînd parte dintr-o lume aproape imposibil de atins. N-avem nevoie de cosmari!

Ascultăm și vedem în fugă EMISIUNE DE GROAZĂ

Cum era de așteptat, Televiziunea Română n-a putut rezista tentației de a transmite o primă peliculă de groază, că film nu pot să-i zic. Precedentul astfel creat poartă numele Music-Box și semnătura lui Geo Limbășanu. În definitiv, emisiunea e foarte bună. Ea reprezintă o nouă modalitate de apărare împotriva cosmarelor. După ce ai vizionat-o deja nu mai are cum să-ți fie frică de nimic. Cosmar mai mare decît ea nu poate exista. D-ai-a se omoară lumea după emisiunea asta — situație recunoscută chiar și de realizatorul: G.L. ■ Includerea acestei rubrici în program demonstrează încă o dată, dacă mai era nevoie, că Televiziunea aduce a pînă cu sită: ce e bun curge în jos; ce nu, rămîne sus. ■ Cînd a apărut Geo Limbășanu cu carul la Snagov și a început să toarne, s-a speriat și satelitul american care fotografia zona. Odată ce telespectatorii vedeau verde în fața ochilor, nu șiau dacă să facă ori nu legătura între uni-

forma d-lui G.L. și mitingul Alianței Civice. ■ In general, nu lăsați copiii în fața televizoarelor în momentul în care apare pe post dl. Limbășanu. Tot ce ați făcut dumneavoastră în ce privește cunoștințele lor istorice, geografice, lingvistice se poate duce de ripă în 30 de minute. ■ De exemplu, „marele D.J.” susține că noi, românii, sîntem australieni: „Ce se mai întimplă cu formația noastră INXS?” Și a pronunțat exact așa cum se scrie, cu toate că nu trebuia să stea atîtea luni în S.U.A. pentru a afla că se zice „Inxes”. ■ D-le Geo, Billi Idol nu se citește cum se scrie. De altfel nici Kim Appleby nu se pronunță cum credeți dvs. că se scrie: Aplbi. Iar Suzan Hoffs este, de fapt Suzannah Hoffs! Abonați-vă la „Pop Rock'n Sport”, d-le G.L., fiindcă și în numerele viitoare veți mai întîlni lucruri noi pentru dvs. ■ Poliția noastră neîmormată și-a descoperit, în sfîrșit, locul și rolul în societate: Să-i aducă lui G.L. o casetă cu barca!

Stop: hai să facem top!

Aflați că primul TOP al emisiunilor radiofonice de la Lită Vali l-am primit. Și uite-așa arată: 1. „Vineri noaptea în direct”, 2. „Sla-găr Top Rock 91”, 3. „19 pentru todeauna”, 4. „Radio-discoteca pentru tineret”, 5. „Radio Mondo Melodii”, 6. „Top 91”, 7. „Dinamic Ton”, 8. „Pittis Show”, 9. „Studio Rock”, 10. „Metronom 91”. ■ Dar ați uitat cum ne-a fost vorba? „Vineri noaptea în direct” nu o vom lua în calcul. ■ Părerea Laurei Felea (Sinaia): 1. „Vineri noaptea în direct”, 2. „Pittis Show”, 3. „Sla-găr Top Rock 91”, 4. „TOP 91”, 5. „Radio-discoteca pentru tineret”, 6. „19 pentru todeauna”, 7. „Radio Mondo Melodii”, 8. „Star... Star... Star”, 9. „Amfiteatru tineretii”, 10. „Philo-

Rock”. ■ Răzvan-Liviu Codorean (București) propune altă modalitate de departajare a rubricilor audio: 5 stele pentru una excepțională, 4 stele — rubrică foarte bună, 3 stele — bună, 2 stele — uneori e bine de auzit, o stea — de ascultat dacă nu aveți ce face, zero — nu pierdeți timpul cu ea. Tot el vă dă și un exemplu: „Blue-jeans” — XXXX, „Retro-Rock” — XXX, „Top 91” — XXXX, „Rock” — XX, „Radio-disco Ring” — XXX, „Mega Top” — XXX, „Studio Rock” — X, „Dinamic Ton” — XX, „Metronom 91” — XXX, „Pittis-Show” — XXX, „Radio-discoteca pentru tineret” — XXXX. ■ Mănușa v-a fost aruncată. Acum e rîndul vostru să trimiteți opiniile. DAN DIACONESCU

BILL WYMAN

In aceeași zi în care Brian și Anita s-au întors din Maroc, Mick Andrew și Sheila Oldham, Keith și Ian Stewart au plecat la Los Angeles, unde au lucrat la finalizarea celui de-al unsprezecelea single britanic și al treisprezecelea american, „Have You Seen Your Mother, Baby, Standing in the Shadow?”, la studiourile RCA. Acesta a fost lansat după întoarcerea noastră la Londra, pe 23 septembrie, și a avut cronici extraordinare.

A doua zi, Brian (și se scosese deja ghipsul), Charlie și cu mine am zburat la New York pentru a ne alătura celorlalți și a filma apariția noastră la „Ed Sullivan Show”. Deoarece Brian nu putea cînta din cauza mîinii convalescente, am mîimat pe sunetul benzilor preînregistrate melodiile „Paint It, Black”, „Lady Jane” și „Have You Seen Your Mother, Baby”. Acest cîntec a fost o altă piatră de referință în evoluția noastră. Fotografatul Jerry Schatzberg ne-a băgat în priză și ne-a dus pe o stradă din Park Avenue. După această sesiune legendară de fotografii am ajuns la un bar din vecinătate, am comandat niște beri și ne-am uitat la televizor.

Cînd ne-am întors la Londra s-a anunțat că Stones au ajutat să se adauge 231.000 de lire profiturilor realizate de Decca. Pentru mine era o cifră care nu-mi spunea nimic, din moment ce în perioada 23 august - 12 septembrie 1966 grupul a înregistrat un debit de 1.318 lire și datorii de 11.305 lire. Cu toate că eram un grup cu hituri în întreaga lume și stadioane pline în turnee, rămîneau în continuare cu fundu-n baltă din punct de vedere financiar. Nu puteam să înțeleg cum de intră atât de puțini bani în conturile noastre. În timpul acesta, la New York, Allen Klein anunța că după calculele lui vom câștiga peste ocean în anul viitor 20 de milioane de dolari. Cifra rezulta din veniturile aduse de discuri, aparițiile personale și două filme. Mai aștept și acum.

Partea cu filmele din anunțul lui Klein a fost foarte interesantă pentru Brian. Datorită individualității sale și a atracției pe care o exercita asupra femeilor, mulți preziceau că el ar fi potențialul star de cinema din grup. El a declarat că era „mai excitat decît oricînd” de această extindere a activităților formației și era incredzător că va reuși cu bine în acest mare test. Pentru Brian a trebuit întotdeauna să existe o aventură artistică.

Dar, în timp ce Klein a format o companie specială pentru realizarea filmului „Only Lovers Left Alive”, oamenii de meserie descriau situația în mod cinic, zicînd că este „cel mai scump film făcut vreodată”. A fost mai întîi anunțat în iulie 1965, iar acum, în toamna lui 1966, nu era cu nimic mai aproape de realizare. Nu mi-am început lecțiile de actorie decît la 14 octombrie și meseria asta s-a dovedit a fi cu totul altceva decît rockul. Eram într-un tur-

neu britanic cu Ike și Tina Turner și Yardbirds (care aveau în componență pe Jeff Beck și Jimmy Page). Prin toate orășelele am trezit isteria care continuă să uimească mass-media. Lansarea în noiembrie a celui de-a patra culegeri „Big Hits” („High Tide and Green Grass”) a fost anunțată drept „încîntarea fiecărui fan de a înlocui toate acele single-uri uzate”. Albumul anunța „într-adevăr încheierea unei epoci în rock. Compozițiile lui Mick și Keith au devenit acum mai introspective și inspirate. Pe 16 noiembrie, la studiourile Olympic din Barnes am înregistrat „Title 8”, care a devenit mai tîrziu „Ruby Tuesday”. A fost o lună de aventuri în studio, cu am cîntat la basul dublu alegînd notele, cu Keith ciupînd strunele iar Jack Nietzsche a venit de la Los Angeles pentru a cînta la clape în unele melodii.

Între timp, pe 10 decembrie, am lansat al optulea album în Statele Unite, „Got Live If You Want It!”, care a ajuns pe

memoriile unui „STONES”

locul șase în clasamente, iar în New Musical Express am fost votați al doilea grup vocal britanic, al doilea grup R & B britanic și al patrulea grup vocal din lume.

Dar temele dominante în Stones la sfîrșitul anului erau mai curînd personale decît muzicale. Brian a fost cutremurat de moartea într-un accident de mașină a prietenei sale Tara Browne, moștenitoarea Guinness. El punea mare preț pe prietenie, și nu s-a împăcat niciodată cu moartea ei. Keith l-a însoțit pe Brian la Los Angeles pe 6 decembrie pentru o vacanță de zece zile cu Jack Nietzsche. Nu prea semăna asta cu o companie perfectă, dar Keith a simțit că Brian are nevoie de o deconectare și sprijin. Pentru mai bine de o lună Mick a fost programat să plece în vacanță cu Chrissie, biletele de avion fuseseră cumpărate și s-au făcut rezervări la hotel. Dar în cursul lunii noiembrie, abilității lui Chrissie de a-și trimite notele de plată la birourile Stones pentru a fi achitate din contul lui Mick i s-a pus capăt. Iar pe 15 decembrie, ziua în care ar fi trebuit să plece spre Jamaica, Mick a anulat biletele și a fost văzut cu Marianne la Knightbridge. Acum, relația lor secretă de vreo două luni, putea deveni publică, și în curînd Marianne s-a mutat la el.

Soarta a hotărît ca și viața mea să se schimbe dramatic. Pe 8 decembrie m-am dus singur la Scotch of St. James. O fată drăguță mi s-a prezentat că o

cheamă Astrid. Nu m-am gîndit prea mult la întîmplare, am trecut și pe la un alt bar și m-am dus acasă. Peste zece zile am întîlnit-o pe Astrid din nou, de data aceasta la Bag o'Nails. Am stat la taclale, împreună cu Chas Chandler, basistul de la Animals, și prietena sa. Era ziua de naștere a lui Chas, și ne-a invitat în apartamentul său din Kensington să mai bem ceva. Erau vreo douăzeci de oameni acolo, mulți dintre ei fumînd marijuana. Asta nu mă interesa nici pe mine, nici pe Astrid, dar băuserăm mult, și cînd am vrut să plecăm, ne-am întors la mașina mea. Ea s-a suit, mie mi s-a făcut dintr-o dată rău și am leșinat, petrecînd un timp destul de lung lungit la pămînt. Cînd am revenit la mașină după vreo douăzeci de minute, am găsit-o stînd foarte calmă, fără a fi observat ruptura în timp. Am dus-o la Bayswater Road, unde locuia cu niște prieteni, și apoi m-am dus acasă.

Ne-am întîlnit apoi la Bag o'Nails în următoarele două nopți. Ea mi-a povestit că a venit la Londra pentru a studia engleza și se gîndea să se întoarcă la familia ei din Suedia de Crăciun. Urma să mă caute la inapoierie, în ianuarie. Pe 21 decembrie s-a imbarcat pe ferryboat la Hull, spre Göteborg. Nu bănuiam că aceasta este persoana care va deveni o parte importantă a vieții mele pentru următorii 16 ani.

După un zvon că aș fi părăsit formația, dezmințit de toți, o altă poveste, mai serioasă, ne-a atacat de peste Atlantic - că Mick ar fi murit. Agențiile de presă și posturile de radio din S.U.A. și Marea Britanie au fost asaltate de ziaristi și fani plîngînd. „D-I Jagger dorește să dezmință că ar fi mort și afirmă că zvonurile au fost exagerate”, a anunțat agentul nostru de presă, Leslie Perrin. Mick nu a pătît nimic mai mortal decît că a trebuit să achite o notă de 121 de lire pentru că își ciocnise Aston Martin-ul de mașina contesei de Carlisle. Cu toate că amicul său fotograf David Bailey a vrut să facă un film cu titlul „Agasinarăa lui Mick Jagger”, ideea a rămas doar o idee.

1966 s-a terminat magnific pentru Stones, cu vânzări de șase milioane de discuri. Am sărbătorit revelațiunile la Bag o'Nails, unde am fost abordat de o femeie foarte bine îmbrăcată, arătoasă, care s-a lipit de mine ca o nebună și m-a invitat acasă. Fiind beat de-a binelea, m-am dus și am ajuns direct în pat. Ea a insistat să lăsăm toate luminile aprinse și am făcut dragoste pe un pat imens înconjurat de oglinzi. Cînd tocmai terminasem, un tip a intrat în cameră. Era probabil soțul sau prietenul ei, care pri-vise totul prin falsele oglinzi. Mi-am făcut o ieșire politicoasă și m-am dus să dorm acasă. La mulți ani!

NIC TRUTA
Traducere și adaptare
după „Rolling Stones”

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

In această săptămîna (14-21.04) topul CD/LP din Elveția cu pozițiile anterioare în paranteze: 1 (-) Joyride - Roxette, 2. (1) Innuendo - Queen (360). - Greatest Hits - Eurythmics, 4 (2) Auberge - Cris Rea, 5 (-) Mama Said - Lenny Kravitz, 6 (12). High Civilisation - Bee Gees, 7 (3). The Soul Cages - Sting, 8 (4). Wicked Game - Chris Isaak, 9 (-). Flash Point - The Rolling Stones, 10 (7). MCMCX A. D. - Enigma.

Italia, 1. Se stiano insieme - R. Cocciante, 2. Perché lo fai - M. Massini, 3. Le persone inutili - P. Vallesi, 4. Spunta la luna dal monte - P. Bertoli/Tazenda, 5. Gli altri siamo noi - U. Tozzi, 6. Oggi un dio non ho - Raf, 7. Il mare più grande - Fiordaliso, 8. Oggi Sposi - Al Bano & R. Power, 9. Nene - A. Minghelli, 10. Let There Be Love - Simple Minds.

Italia (33 de turajii). 1. Malinconia - M. Massini, 2. Cocciante - R. Cocciante, 3. Innuendo - Queen, 4. Gli altri siamo noi - U. Tozzi, 5. Greatest Hits - Eurythmics, 6. Prometeo - R. Zero, 7. Sogni... e tutto quello che - Raf, 8. Flash Point - The Rolling Stones, 9. The Soul Cages - Sting, 10. The Story Of... - E. Clapton.

MUSIC VIDEO (Top 10 National Music Videocassettes) - in S.U.A. 1. Madonna - The Immaculate Collection, 2. New Kids On The Block - Step By Step, 3. Janet Jackson - Rhythm Nation Compilation, 4. M.C. Hammer - Hammer Time, 5. Motley Crue - Dr. Feelgood (The Videos), 6. Roger Waters - The Wall - Live In Berlin, 7. Vanilla Ice - Play That Funky Music, White Boy, 8. Bon Jovi - Access All Areas, 9. Phil Collins - Seriously Live, 10. Stevie Ray Vaughan - Pride And Joy, (clasament alcătuit de revista „Circus” în baza rapoartelor lunare primite de la toate magazinele care vind videocasete).

Marea Britanie (din Top 30 valabil la 15 aprilie). 1. Chesney Hawkes - The One and Only, 2. James - Sit Down, 3. Waterboys - The Whole In The Moon, 4. Madonna - Rescue Me, 5. Rod Stewart - Rhythm Of The Heart, 6. Wonderstuff - The Size Of A Cow, 7. Roxette - Joyride, 8. N-Joi - Anthem, 9. The Simpsons - Deep, Deep Trouble, 10. Danni Minogue - Love And Kisses.

D. J.

PRAY

That s word we pray / Pray Pray / We got to pray just to make it today / I said, we pray / We got to pray just to make it today / All my life I wanted to make it to the ton / Somme said I wouldn't; they told me no / But I don't stop / Working hard / making those moves everyday / and on my knees every night / you know prayed, retrain.

Now I just think that You can do / Whatever You want / I n bustin these rhymes making this money / I won't forget / my people or my town / or my ways / and on my knees every knight / I m still gonna pray! Time and time and time and time again / I kept on knocking, but these people / wouldn't let me in / I tried and I tried and tried / to make a way / But nothing happened till that day that I prayed.

Children dying oh so fast / from this or that / I need that money, working that dope / and smoking that crack / Ten years old stand outside, play lookout / Dead and gone / never had a chance / What s it all about?

On a mission start the count, here we go / Kicking back read these words / we need to know / Living high, living good, living low / take a minute / bust a prayer, you re good to go / We re sending this one out to the Lord / We thank you and we know / we need to pray.

(Textul și muzica sint semnate de M.C.HAMMER și PRINCE)

